

ОВЧАРЬ

Текст: Янко Д. Урумовъ

Музика: Ив. Узуновъ

Младъ овчаръ съ кавалче свири
въ пролѣтния грѣйналъ день
грѣятъ ниви и баири
въ слънчевия ликъ засмѣнъ.

Свири той съсъ радостъ волна
и съ възторжено сърдце
— пролѣтътъ царица дивина
слуша . . . милва го съ ржце.

Той се радва свири, свири
слушатъ бѣлитъ брѣзи
накъ по свѣтитъ баири
свежа радостъ чуй звучи.

Блѣе малкото му стадо
хрупа крехката тревца.
всичко пие днесъ наслада
и неземна красота . . .

ВЪЛКЪ И ОВЧАРЬ

(Народна приказка)

Единъ вълкъ билъ остарѣлъ и си промѣнилъ козината: вмѣсто първата, вълчешка, той облѣкълъ друга, която много биела на кучешка, та за това по козината не билъ вече вълкъ, а куче.

Така промѣненъ, вълкътъ се приближилъ до едно стадо и отишелъ при овчаря. Овчарътъ, като го видѣлъ, попиталъ го, откъде е и какво търси.

— Азъ бѣхъ нѣкога хишникъ, — отговорилъ кротко вълкътъ, и се поклонилъ на овчаря, — бѣхъ кървопиецъ и правѣхъ много пакости на овчаритѣ. Сега искамъ да се покая, искамъ да правя само добрини, та затова хвърлихъ старата си козина, и облѣкохъ кучешка. Кълня ти се въ невиннитѣ агънца, че съмъ забравилъ всичко, забрави и ти миналото ми и ме прибири въ стадото си!

Овчарътъ слушалъ тия думи и клетви на вълка и се замислилъ. Отначало не го вѣрвалъ, но после повѣрвалъ, опростилъ го, прибралъ го въ стадото си и го наредилъ въ броя на кучетата си като му направилъ и хубава колиба.

Веднажъ овчарътъ отишълъ на паша

съ млъзниците, а шилетата оставилъ да ги пази вълкътъ. Вълкътъ легналъ край стадото да пази, а шилетата скачали, играели, боричкали се, па се сбутвали и върху вълка. Тѣ не се страхували, защото виждали при себе си добъръ пазачъ.

Вълкътъ зажилъ. Като си жмѣлъ, ненадейно се сепналъ, на сърдцето го нѣщо боднало, шилетата весело играели, дори две три го понастѣпили. Вълкътъ пакъ зажилъ, но лоша мисль му дошла — сетилъ се за овчо месо.

— Нѣма да познае, — помислилъ си вълкътъ и съвсемъ забравилъ, и клетва и дума, прегърналъ две немирни шилета, стисналъ ги до гърдитъ си, и хай съ тѣхъ въ гората — да ги разходи, да видятъ и тѣ свѣтъ . . .

Овчарътъ се върналъ и, като не намѣрилъ вълка при стадото, дошло му на умъ да прибере шилетата, Липсвали две.

— Добре, че и съ толкова се отървахъ, — си помислилъ овчарътъ, а той можеше цѣлото стадо да съсипе. Вълкътъ си е вълкъ — козината си промѣня, но нрава си не мѣни.